

[Askjær Jørgensen]

Vil hr. Camre påstå, at det går godt, som det går, at vi er tæt på tingene, eller hvad? Er man blot negativ, fordi det kommer fra et parti, man pr. rygradsfornemmelse skal være imod?

I min ordførertale kunne jeg passende bruge nogle afsnit af hr. Bertel Haarders fremsættelsestale, som jeg har læst med stor interesse, altså den fremsættelsestale, der hører til beslutningsforslag nr. B 84, da denne fremsættelsestale helt tydeligt har sit udgangspunkt i den henvendelse, fremskridtspartiet den 8. februar 1974 sendte til finansudvalget, og som er optrykt som bilag 1 i vort beslutningsforslag nr. B 76. Det var den henvendelse til folketingets finansudvalg, som tog udgangspunkt i, hvad der var fremlagt, både ved partiets start og allerede i 1971 af hr. Glistrup. Jeg er glad for, at hr. Bertel Haarder nu bakker op om de tanker, der er rejst af fremskridtspartiet. Det takker vi for.

Når vi fra fremskridtspartiets side ønsker, at folketinget og dets stående udvalg i langt højere grad skal inddrages i arbejdet med at begrænse de offentlige udgifter, er det naturligvis ikke for at kritisere de mennesker, der har siddet rundt omkring i de enkelte fagministerier og arbejdet med budgetter osv., men så er det for at hjælpe disse mennesker, det er for at hjælpe fagministrene og de embedsmænd, der står bag fagministrene. Det er folketinget og folketingets stående udvalg, altså folketingets medlemmer, der skal tage ansvaret for, hvor stort et offentligt niveau vi skal have i Danmark. Som det har kørt, er det i al, al for høj grad noget, som er sammenkogt i ministerierne af de ønsker, man har haft rundt omkring i de forskellige statsinstitutioner. Vi skal have det således, at vi, der er folkevalgte, tager ansvaret for det niveau, man skal ligge på; det skal ikke være færdige udspil fra fagministre, fra fagministerier, departementschefer og embedsmænd på disse områder.

De senere års socialdemokratiske finansministre har ikke haft mod og mandshjerte eller brystbringe nok til at stå imod presset fra fagministerierne. Det er klart, at den enkelte fagminister gerne vil have, at netop den pågældendes område, f. eks. undervisningsområdet, skal være stort, og finansministeren kan ligge under for presset dér. Det er det, vi tilbyder at hjælpe finansministeren med at dæmme op imod. Vi må have udarbejdet en

procedure, så de enkelte ministre ikke for at købe sig stemmer skal være alt for eftergivende. Det skal være sådan, at de enkelte fagministre blot kan henvise til, at man er tvunget af finansudvalget til at blive nede på det niveau.

I relation til det foregående punkt på dagsordenen og den debat, der har været de sidste uger, må det være rimeligt, når der snakkes så meget om besparelser og om at skære ned – og dette kan også kaldes et skære-ned-forslag – at tage fat på et forhold, man har glemt alt for meget i debatten, nemlig at der er to sider af den offentlige budgetlægning, dels indtægterne, dels udgifterne. At skære indtægterne ned har en positiv virkning over for konkurrencesituationen i erhvervslivet. Derfor er det noget, man bør tage med i det arbejde, vi her stiller forslag om, for at bringe lidt positivt ind i det. En lavere bruttopris på arbejdskraft, det er det samme som nedsættelse af statsafgiften på arbejde, det er det samme som at sætte indkomstkatten ned. Sammenhængen mellem lave offentlige besparelser og de positive virkninger, der er ved at sætte indkomstkatterne ned, skal vi have noget mere ind i den offentlige debat; det trænges der til, det er noget, folketinget i langt højere grad skulle beskæftige sig med.

Vi mener fra fremskridtspartiets side, at den offentlige sektor skal reduceres med 25–30 pct. Vi håber, at dette beslutningsforslag kan blive vedtaget, og at man så i henhold til det beslutter at reducere den offentlige sektor med 25–30 pct. Men man skal ikke komme og sige, at vi vil smide 25–30 pct. af de offentligt ansatte ud i arbejdsløshed. Det er nemlig således, at vi vil have det positive med, en reduktion af bruttoprisen på arbejdskraft, således at der kan beskæftiges langt flere i den private sektor end dem, der bliver ledige i den offentlige sektor, når vi reducerer den. Altså, vort forslag baserer sig på noget positivt. Der er en række af de andre partier, der i panik kun omtaler noget negativt. Følg fremskridtspartiets politik, den har et positivt tilsnit.

Ingerlise Koefoed (SF):

Hvis man læste dette forslag uden at have kendskab til fremskridtspartiets politik, ville man måske finde det meget godt sådan rent